

**Uniunea de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șapte a
Departamentul Slujirea Copiilor din România**

Povestirea copiilor – 3 august 2024

Ce seamăna omul, aceea va și secera

Un bătrânel împovărat de ani s-a dus să locuiască împreună cu fiul și cu nora lui, care aveau un băiețel de 4 ani. Măinile bătrânului tremurau tot timpul, ochii îi erau încețoșați, iar pașii împleticiți.

Întreaga familie mânca împreună la masă, însă mâinile nesigure ale bătrânului și vederea lui tot mai slăbită îl puneau mereu în încurcătură – boabele de mazăre se rostogoleau din lingură pe covor, când întindea mâna după cana cu lapte, jumătate din lapte se vărsa pe fața de masă. Fiul și nora se simțeau tot mai iritați de neajutorarea lui. Până- ntr- o zi când...

- Trebuie să facem ceva cu bunicu', a spus fiul. M-am săturat să tot văd lapte vărsat pe masă, să tot calc pe boabe de mazăre și să tot aud cum plescăie și troscăie în farfurie!

Așa că soțul și soția au pus o măsuță în colțul camerei, după ușă. Acolo bunicu' mânca singur, în timp ce întreaga familie se bucura în jurul mesei. Și pentru că bunicu' reușise să spargă vreo 2-3 farfurii, i-au cumpărat un blid de lemn.

Uneori, când se uitau în direcția bunicului, familia putea să vadă o lacrimă stingheră în ochii lui slăbiți și triști – singur, după ușă, bunicu' își mânca bucățița de pâine muiată în lapte. Cu toate acestea, singurele cuvinte pe care fiul și nora le aveau pentru el erau de muștrare când îi cădea furculița pe covor sau când se mai vărsa din lapte pe masă. Băiețelul se uita când la bunicu', când la mămica și la tăticu' lui, fără să spună un singur cuvânt...

Apoi, într-o seară, chiar înainte de cină, tatăl a observat că băiețelul meșterește ceva pe covor. S-a apropiat și a văzut că încearca să cioplească o bucată de lemn.

- Ce faci tu acolo? l-a întrebat tatăl duios.

Băiețelul și-a ridicat ochii mari spre tăticul lui și i-a răspuns la fel de duios:

- O, am treabă, vreau să fac un blid de lemn din care să mănânci tu și mami când cresc eu mare... A zâmbit și s-a întors la "treaba" lui.

De data aceasta a fost rândul părinților să rămână fără cuvinte. O liniște apăsătoare s-a așternut în cameră. și lacrimi mari și curate au început să le tremure în ochi, să li se rostogolească peste obraji roșii ca para focului.

Nici un cuvânt, deplină tăcere, dar amândoi știau prea bine ce au de făcut.

În seara aceea, soțul l-a luat pe bunic de mână și l-a condus cu grijă la masa mare din centrul camerei. Bunicu' urma să mănânce la masă împreună cu întreaga familie – în seara aceea și în fiecare seară de-atunci înainte, până la sfârșitul zilelor lui. Și, dintr-un motiv sau altul, nici fiul și nici nora nu mai păreau să fie deranjați dacă se vărsa din lapte pe fața de masă sau dacă mai cădea câte-o furculiță pe covor.

Morala - copiii sunt ca niște radare extrem de sensibile. Ochii lor nu lasă nimic neobservat, urechile lor sunt întotdeauna pe recepție, iar mintea lor prelucrează neobosită mesajele pe care le receptionează.

Și românii mai au un proverb care zice: Ce ție nu-ți place altuia.... *(așteptați să spună cei din fața voastră continuarea)* exact - nu-i face!